

Miquel Àngel Adrover i Perelló va néixer a Campos, al Migjorn de Mallorca, el setembre de 1994 i de llavors ençà ha viscut enamorat de la paraula, ja sigui dita, escrita o cantada.

El 2012, poc abans de començar els estudis de Llengua i literatura catalanes a la UIB, va descobrir el món de la cançó improvisada i va entrar a formar part de l'Associació Glossadors de Mallorca, i, vers rere vers, ha voltat els Països Catalans. Al mateix temps que comença a improvisar també comença a escriure en heptasíl·labs el seu món i les seves curolles, però en poc temps comença a fer servir altres mètriques i altres ritmes com el decasíl·lab i l'alexandrí, sense oblidar mai, però, d'on ve.

En el context de la glosa escrita ha estat guardonat amb diferents premis, el més recent dels quals és el Premi Josep Vivó de glosa escrita 2018 a Menorca.

A banda de la cançó improvisada, participa en els recitals poètics de Peixos dins el rostoll de Campos i en els cicles de Campos és poesia. El Sant Jordi de l'any 2017, amb el professor Antoni Artigues i el poeta Bartomeu Crespí, estrenen l'espectacle *Convé anar a carregar l'ànima*, al qual poc després s'hi afegeix el guitarrista Víctor Leiva.

DESPERTARS

Com l'agulla a la pell,
com els ulls amb la febre
neix el dia que inflama
l'aurora del teu cos entre les pedres.
El joc d'alens de l'aigua s'insinua
a sang i foc quan la cervesa
aprèn a diluir-se entre les venes
com ho fan els records d'anit passada,
i tot torna silenci.
De sobte el món esclata en roca i carn
i ja ens sentim els ossos
a cada pam de penya dins l'esquena;
i ja ens sentim els cossos escaldats
pel ròssec de l'albada
i venen les preguntes
que ofeguen amb la set de l'amarat
el gust de fum d'uns llavis d'herbes dolces.
Així com surt el sol, a les tenasses
s'hi pon la llum que apaga un altre vespre

LA DONA SERP

Al ritme de la nit
engronsos els anells en una dansa
de corbes constrictores
i gràcils jocs hipnòtics
que vibren plaça endins i pell enfora.

A Bartomeu Crespí

Miquel Àngel Adrover i Perelló

La teva llengua bífida
que cerca un altre cos de sang calenta
detecta feromones de masclell.
Camufles claus i escata
i mudes la pell aspra.
El foc de cascavell del teu vestit
atrau el jove que és la rata incauta
que saps que no podrà llevar-te el fred
si mai l'hivern t'arriba.

La presa ensinistrada a xoriguers
i absorta en el teu cos reptilià
et dona a xuclar l'ànima i la nit
només per oblidar-se que hi ha món
allà deçà del vespre,
qui sap si per hissar com a senyera
la teva pell de serp
i creure's vencedor de la batalla.

BOIRA DE RECORDS AL POU NOU

Espiregen les flames d'infantesa
en somnis que s'engronsen, fets d'esclats
mentre cruixen records aperduats
pels bancs de reixa trèmula i malmesa.

Pou nou, font ofegada d'incertesa
i de terra, de besos sepultats
de fullaca de pi; tants de passats
mesclats amb un avui de roba estesa...

La boira ataronjada de farola
que fa foc a la nit, no us fa enyorera?
Si qualche pic, mig fent la torniola

m'envol als gronxadors envant i enrere
pensau que no és el seny, som jo qui vola!
Som jo que, entre la boira cerc qui era.

Miquel Àngel Adrover i Perelló

MAREA

No sentis més que l'aigua que t'entra dins els porus,
aboca't a l'embat i deixa que et depuri,
que et cali foc a l'alga que t'estronca l'alè.
Les penyes regalimen també llàgrimes tristes
pel cop d'una mala ona que els entra massa endins,
polint i fent esquerdes al cor de l'existència
en un binomi líquid que crea vida i mort.
Potser perdís la fe, potser la vulguis perdre,
però recorda sempre que la marea torna
i els plors d'un temporal s'ofeguen mar enllà.

QUÈ M'ÉS QUI ETS?

Només et sé la pell i els llavis, fets de fosca.
Què m'és qui ets?

Només et sé la pell i els llavis!

Recordes la camisa que duia? Jo tampoc
ni el teu nom, ni carrer, ni casa, just la pell
suau, de punta fina, per escriure't el cos
suau, amb gust de tu, anònima també;
damunt llençols anònims d'un llit desconegut
amb la roba pel terra, amb el desig per tot.
Què m'és si feia fosca?

Què m'és si feia fred?

Si hi vàiem i ens desfèiem tot fent-nos escalfor
cruixint els pocs llençols que encara ens contenien
a pèl i pell suau, a mots suaus, tal volta...
Sobraven les paraules, sobraven tantes coses...
El temps, la set, el fum... i tot i així sabíem
que al matí ja ens sabríem i tot i així el matí
ens va vestir d'oblit, ens despullà de boques
i ens va tornar la roba amb un adéu i gràcies.
Què m'és qui ets? Només et sé la pell i els llavis
Només et sé la pell

suau,

feta de fosca.